

Svatební hra

Osoby: Karolina, Martin, Marta (matka K.), Jana (matka M.), Bůh
Kompars: Zuzana a Monika (členky Chesedu), Samuel a Ada

1. obraz

V pozadí někdo hraje na kytaru píseň „Oj“ od Klece, strašně řve. Marta nábožně poslouchá, někde v rohu podia sedí na nějakém trůnu Bůh-zůstane tam až do konce hry.

Marta: Krásná hudba, židovská, hluboká... Co ty na to, B-že?

Bůh (trochu bez zájmu): Hm...

M: Není sice profesionálně vyvedená, to teda ne, ale za srdce, to chytá (chytí se za srdce). Poslouchala bych jí pořád dokola, ty taky, B-že?

B (nesouhlasně): Já nevím, já nemám jinou možnost.

M: Má se chce odstěhovat... Máku, mám to ztlumit? Jo, ty sis dal špunty do uší... Ale jedna věc k dokonalosti Kleci chybí, a to dost podstatná: není tam ani jeden pořádný žid! (rozhorluje se) Vlastně je to ostuda: jediná židovská kapela v okolí, a samí gójové! Taky ti to vadí, Bože, že jo?

B jen pokrčí rameny:

M: Ale mělo by ti to vadit! Ale jak vidím, dělat s tím nic nehodláš. Ale to ti povídám, JÁ s tím něco udělám, já to tak nenechám!

2. obraz

Marta odchází, přichází Jana, hudba stále hraje „Oj“, na jevišti stále Bůh.

Jana (mluví do publika, Boha, který je stále ještě na pódiu, si nevšímá): Pěkně se mi ten synáček vyvedl, jen co je pravda. No poslouvejte. Já teda hudební sluch nemám, mě se to moc líbí... A hlavně, že je to klezmer! (trochu zesmutní) Ale jednu malinkou starost mi ta má ratolest dělá.. vlastně dost velkou – odpadl mi, pokřtít se nechal....

Bůh (mručí si sám pro sebe): že to říkáš ausgerechnet jim (myslí publikum), který o tom nic nevěděj... To kdybys to řekla mně, tak bych řekl: že to říkáš ausgerechnet mě, kterej měl jediného syna...

Jana (skočí Bohu do řeči, stejně ho neslyšela, sama se přesvědčuje): Ale ono je to jeho katolictví bude jen taková epizoda, on se vrátí! Dylan se vrátil, Cohen se vrátil, Marta Vančurová se vrátila, vrátí se i on! I když (zrozpačití), co když ne? V tomhle jsou ti katolíci hrozný, horší než židi, jsou jak magnet, co schvátěj, to nevrátěj... (najednou se vyděsí) Oni mi ho nadobro seberou! NE, to se nesmí stát, tomu MUSÍM zabránit.

3. obraz

Přichází Martin, hraje na kytaru Ojjoj, Bůh stále na pódiu, nenápadně si dává špunty do uší, ale je to jedno, Martin si ho stejně nevšímá.

M (dozpívá, odloží kytaru): Jmenuju se Martin a jsem klezmer. Prej neumím zpívat, ale to neva, lidi co zpívat uměj, zas nemaj tu drzost... Jednou mi říkali, ať radši nechám zpívat Janinku, ale co bych v tý kapele pak dělal? Ještě že jsem kapelník... (uचेhtne se ironicky).

(přejde do poučovatského tónu:) Ale zpěv není důležitý, duše je důležitá! Vše nižší musí být podřízeno vyššímu! Slouží-li špatné zpívání vyššímu cíli, zpívejme tedy špatně! Třeba to někoho pozvedne na vyšší úroveň! (smutně) I když zatím to lidi spíš nadzvedne...

(opět jistě) Ale to nic. Jak jste jistě pochopili, mám to pevně v ruce. Můj duchovní vývoj je strmý a k nejvyšším metám směřujícím. Už jsem integroval 80% své osobnosti! Jediný, co mi zbývá zintegrovat, jsou vztahy... (rozesmutní se, ale pak hned zas přejde do pouč. tónu) Ale i vztah musí sloužit vyšším cílům, podřídit nejvyšší cíle vztahu je stejné, jako byste zapřahali kočár před koně (zase se trochu rozesmutní) Ale nějakou babu by to přece jenom chtělo... (ještě smutněji) A trochu zlepšit ten zpěv možná taky, to bychom pak Klezmatikům dělali předkapelu my a ne Chesedi.

4. obraz

M. odchází přichází Karolina, v jedné ruce housle, v druhé síťku na motýly, a to rázným krokem, Bůh stále na podiu, vyndává si špunty, je zvědavý, co bude

Jmenuju se Karolina a jsem konečně svobodná. Čtyři školy, dva nástroje, dvě kapely, jedno divadlo, to je věcí na výběr! Ale hlavně: žádný chlap! A jestli si myslíte, že bez chlapa nevydržím, tak to se mýlíte (při poslední větě pohodí se síťkou). Nejdřív pořádná kariéra, pořádná síla, a pak teprv možná... Ženskejma, co se rozejdou s jedním a začnou lovit dalšího, pohrdám (opět pohodí svou síťkou).

Já do ničeho nepůjdu, dokud nebudu naprosto dokonalá. To tak, aby mě nějaký chlap poučoval – až budu dokonalá, nebude mít příležitost! Takže (začne počítat na prstech, musí odložit síťku): je potřeba udělat ty školy, ale přitom by to chtělo trochu slávy s houslema – s kvartetem se třeba dostat na Pražský Jaro a s Chesedem třeba nějaký menší světový festiválek. A to divadlo, co tam hraju, to by nemuselo být tak masově populární, ale mohlo by se o něm třeba příznivě psát třeba v nějakých intelektuálních novinách. Mimochodem, Berenika říkala, že k tomu divadlu dělal hudbu ten člověk, co si ho máma furt dokola pouští (bere si zpět do ruky síťku) Ten je... (zarazí se). Ne, nic takového, nejdřív dokonalost. Dneska děláme s Chesedem předkapelu Klezmatikům, třeba si nás tam všimne nějaký světový producent, to by byl hezký začátek, ne?

5. obraz

hudební klub, K. hraje na housle s Chesedem (její spoluhráčky Zuzana a Monika nápadně otevírají ústa, Bůh si zase dává špunty do uší) – hudba se odehrává pantomimicky. Martin na ně kouká, přichází Marta.

Marta: Ach jo, další gójové si hrajou na židy, a Karolína je tam taková utlačená.... To se mi vůbec nelíbí. Asi si to s tou Wirtovou půjdu vyřídit... (namíří k ní, ale vtom uvidí Martina) A hele, tamhle je ten z Klece! To je příležitost! Proč bych chodila za Wirtovou, když se Šmirtem můžu spláchnout tři mouchy jednou ranou (počítá na prstech): V Kleci budeme konečně mít někoho z našich, Karolína v Kleci všechny zastíní, takže si budu pořád dokola pouštět vlastně jí, a, jako bonbónek, ti z Chesedu uvidí, že upozadovat mou dceru se nevyplácí (odejde poslouchat Karolinu).

Přichází Jana: Když někde hrajou Klezmatici, tak to nikdy neodolám, a vždycky přijdu. Ale co je to za předkapelu? Je to hebrejsky, to jo, ale připadá mi to nějak moc křesťanský, to, holky milý, nepřekřičíte... Ale co to máj za krásnou houslistku? Ta mezi ně určitě nepatří, to bude určitě židovka! Moment, počítejte se mnou (otočí se k publiku a začne počítat na prstech) Martin má kapelu a nemá ženu. Tahle má housle a je židovka. To jde dohromady a výsledek zní: synáček zpátky doma!

Následující děj se odehrává pantomimicky. Martin stále poslouchá Chesed. Nejprve k němu přijde Jana a matkovsky do něj hučí, Martin se brání. Naštvaně odchází, ale jen do rány Martě, která začne podobně. I od ní naštvaně odchází.

6. obraz

Někdo v pozadí hraje Ojjoj. Na pódiu leží velká deka, v jednom rohu leží Karolina, v druhém

Martin, oba vypadají zaměstnání každý sám sebou. K Martinovu rohu přichází Jana, začne roh nadzvedávat (tak, aby se Martin musel kutálet ke středu), Martin se tomu brání podobně, jako by ho obtěžovala moucha, ale ne moc, za chvíli leží ve středu deky. Jana přechází ke Karolininu rohu a začne setřásat do středu i ji. Přibíhá Marta, tahá roh deky dolů, ale Jana je silnější, tak se Marta aspoň snaží podat Karolině housle jako záchranné lano, ale ani tak neuspěje – Karolina se jich drží spíš jen naoko, takže se dost brzy pouští a už leží vedle Martina. Oba jsou ještě chvíli zaměstnání každý sám sebou, pak Martin zjistí, koho vedle sebe má, a nesměle ji obejmě, Karolina vděčně, ale trochu váhavě, objetí opětuje. Martin reaguje majetnickým sevřením (jako když šelma uloví nějakou kořist).

7. obraz

Na pódiu sám Bůh, zvoní mu mobil, chvíli neslyší, pak si konečně vyndá špunty a zvedne ho.

Bůh – po chvíli poslouchání, při němž se děsí víc a víc: Cože? Ti dva?! (vyděšený výraz) Opakujte to ještě jednou! Opravdu se ti dva dali dohromady? (zbledne) Tak to je fatální ohrožení celého vesmíru! Okamžitě ztrojnásobte počet jejich strážných andělů! Ne, nikde nebudou chybět, tohle je kruciálně důležité. Snad se zatím nic nestane. A najděte mi dvě nejotrlejší nevtělené duše. Ale nejdřív mi zavolejte ty dva.

Přicházejí Martin a Karolina, ale jsou to mimoni: spíš jsou zvědaví než by se báli nebo byli provinilí. Pak přicházejí Marta s Janou s výrazem: „co zas bude tohle?“

Bůh k Martinovi (hromovým hlasem): Cos to učinil?

Martin: Matka s tchyní mi ji daly do kapely, a ona mi místo toho padla do náručí!

Bůh k matce a tchyni: Protože jste to učinily, budete do úmoru hlídat jejich neuvěřitelně náročné děti, odměnou za což vám budiž jen nevděk, kritika a zdemolovaný byt.

Bůh pokračuje k M & K (civilnějším tónem): A teď vy: Neřekl jsem vám snad skrze Mojžíše, „nepraktický muži, nevezmeš sobě ženy nepraktické“? Neradil vám snad „chceš-li celý život knihy studovati, ženu si vyber takovou, jež ti k tomu uvaří?“ A nesdělil vám snad slovy tohoto proroka „Mimoň-li jsi, konformní ženu sobě vezmi, abys od celého lidského plemene zapuzen nebyl?“ Odpovím si sám: řekl, radil a sdělil a vy jste to okázale ignorovali.

(ke Karolíně, opět hromovým tónem:) Proto ti dávám tohoto muže, o kterého se budeš muset starat stejně jako o jeho děti, kterých ti mimochodem dám v míře hojné. Jeho špatné nálady snášeti budeš, a aby tvých běd málo nebylo, i dobrou náladu občas bude mít. Ne na tebe, ale do počítače hledět bude a protestovala-li bys sebedmíň, slovy, že rodinu živí, tě umlčí. Kromě toho, bez televize celý čas živa budeš.

(k Martinovi): Neubráníl ses svodům matky a tchyně. Proto ti dávám tuto ženu, která na každé tvé A nějaké B míti bude. Proti své vůli se porodním asistentem staneš, a ještě tě za to v žaláři div že neskončíš. V punkové Kleci se klasické tóny rozezní. A jako návdavek, celý život biopotraviny bez chuti konzumovati budeš.

(opět civilně) A teď jděte, mám ještě nějaké spoustu jednání.

Čtyři odsouzenci odcházejí. Báby s tím, že tohle od Boha není nic nového, mladí s tím, že to se ještě uvidí.

Bůh (do mobilu): Už je máte? Tak mi je dejte k telefonu... Opravdu jste si to dobře rozmysleli? Jste si jistí, že tenhle náročný úkol zvládnete? Samueli, opravdu víš, co je ta Klec za hudbu? Dvacet let už neuslyšíš nic jiného... Ado, viděla jsi ty kuchyňské nůžky, kterejma ti přestříhnou pupeční šňůru, a to bude teprve začátek? No dobře, děj se tedy vůle Boží.